

§ 29 Oberoende eller ömsesidigt beroende – en kritisk studie av nationalkyrkan

DANIEL TISELL:

Ordförande! Utskottet har fått ett antal motioner, där vi har bearbetat och tagit ställning till olika saker som jag uppfattar är en konsekvens av en resa som har gjorts av ett antal ledamöter. Det visar på vikten av att resa och att mötas och det har också gett oss mycket anledning till goda samtal. Den här motionen, 2016:18, som utskottet har behandlat är ett exempel på en sådan, där många viktiga frågeställningar ställs i motionen. Det handlar om hur vi är beroende av varandra och hur vi kan se på varandra och arbeta tillsammans på olika sätt och vilka konsekvenser det får av att vi är en världsvid kyrka.

Det finns mycket goda intentioner med detta, men utskottet menar dock, att det som motionen till största delen efterfrågar ständigt pågår i lokala, nationella och internationella sammanhang, där Svenska kyrkan finns och verkar. Därför föreslår ändå utskottet att motion 2016:18 ska avslås. Det finns i alla fall mycket i motionen som är intressant och viktigt, men tyvärr yrkar utskottet avslag på den.

LEIF NORDLANDER:

Ordförande, ledamöter! Vilken är vår identitet som nationalkyrka? Hur ser Svenska kyrkan på sig själv i relation till sina systerkyrkor ut över världen? Vi fick idag ett intressant anförande av Lutherska världsförbundets generalsekreterare om behovet av att vi har vår plats i samarbetet runt om i Lutherska världsförbundet. Men har vi granskat vår egen syn, vårt eget sätt att vara som kyrka? Kan vi gå in i en kritisk granskning av oss själva och fundera på vilka strukturer som arbetar för och vilka strukturer som arbetar mot det som är en ekumenisk hållning gentemot våra systerkyrkor i världen. Det är alldeles som Daniel sa. Det finns konsekvenser av resor. Självt kommer jag om drygt två veckor att göra min tjuugoandra resa till Tanzania, en erfarenhet som har gjort och fått en vidare och djupare syn på att vara evangelisk-luthersk och vad att vara en del av en världsvid kyrka har inneburit, en alldeles omvälvande historia som startade en gång 1983, att möta en kyrka som lever och som växer. Vår kyrka har tidigare varit den största lutherska kyrkan i världen. Idag är hon på tredje plats omkörd av Evangelisk-lutherska kyrkan i Tanzania och Mekane Yesus-kyrkan. Där växer kyrkan så det knakar. Har vi någonting att lära oss av det om vi kritiskt granskar vårt eget förhållningssätt, vårt eget varande, hur vi lever i bön, hur vi lever i vårt arbete? Kan vi fördjupa det i en dialog tillsammans med våra lutherska systerkyrkor inom LWF och utöver det, som den andra punkten i vår motion 2016:18 lyfter fram, i World Council of Churches och det som startade den 31 oktober i relation till den största kyrkan i världen, den romersk-katolska kyrkan?

Låt oss ta initiativ, låt oss finna vägar för att ha en mer förpliktigande gemenskap med våra bröder och systrar, så att det inte blir papperstigrar och artighetsfraser utan verklig, nära gemenskap. Jag yrkar bifall till motion 2016:18.

BERTIL MURRAY:

Ordförande! Jag yrkar bifall till motion 2016:18. Utskottet skriver i sina överväganden, att man välkomnar motionens och motionärernas önskan om en kontinuerlig reflektion över Svenska kyrkans identitet som del i den världsvida kyrkan. Vi är tacksamma för det och noterar det med glädje.

Samtidigt, även om man i grunden har en positiv hållning till det, mynnar utskottets bearbetning på något sätt ut i att man är ganska nöjd med situationen som den är och menar att vi som svensk kyrka nog ändå uppfyller det som motionärerna efterfrågar. Jag undrar om det verkligen är så, om vi tittar på de här förslagen som finns i motionen. Är det verkligen så, att vi i vår finansiella och materiella förvaltning, i vår teologiska bearbetning och i vårt andliga liv gestaltar ett ömsesidigt beroende till den gemensamma kristenheten? Om vi tar det på allvar skulle det betyda, att så fort som det kommer upp en fråga av lärokaraktär – jag vet att det här är känsligt – skulle det inte bli någonting enbart för kyrkomötet. Det skulle bli någonting som gäller åtminstone hela den lutherska gemenskapen i Lutherska världsförbundet och i förlängningen kristenheten. Det är den ena utmaningen.

Den andra utmaningen, som man får ta från en helt annan utgångspunkt, är det materiella förvaltandet. Vad kommer det sig när vi lägger våra budgetar, att det ändå är så otroligt svårt att avstå, eller snarare att säga, att hur vi förvaltar vår ekonomi är inte en fråga bara för det egna beslutsorganet utan det är en fråga för våra systerkyrkor och för kristenheten. Alltså, när vi ger till andra kyrkor är det fortfarande av vårt överflöd som vi ger. Det är insamlade medel som liksom ska täcka upp det här extra, men var finns beredskapen att säga att det vi äger, det vi har, tillhör också de andra? Hur vi använder våra pengar är inte något som vi bara själva beslutar över. Det angår alla.

Bifall till motion 2016:18.

Beslut i ärendet återfinns i kyrkomötets protokoll, § 68.